

Rep.Nr.

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL**ARREST**

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 14 JANUARI 2010.

7de KAMER

Werkloosheid
Tegensprekelijk
Definitief
Not. 580, 2° G.W.

In de zaak:

De Heer C Bernard, wonende te

Appellant, vertegenwoordigd door Mter Annick Vermoortele,
advocaat te 1540 Herne;

Tegen :

DE RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING,
openbare instelling, met zetel gevestigd te 1000 Brussel,
Keizerslaan, 7,

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mter Remi Swennen,
advocaat te 1731 Zellik ;

Na beraadslaging, velt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer bepaald op :

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, op tegenspraak gewezen door de Arbeidsrechtbank te Brussel (20 ste kamer) op 19 mei 2008.
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 24 juni 2008;
- de besluiten van geïntimeerde partij neergelegd ter griffie van dit Hof op 21 augustus 2008;
- de besluiten van appellante partij neergelegd ter griffie van dit Hof op 4 december 2008;
- de voorgelegde stukken;

Gehoord partijen in hun middelen en beweringen op de openbare terechtzitting van 26 november 2009, waarna de debatten gesloten werden en de zaak werd medegeedeeld aan het Openbaar Ministerie;

Gelet op het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie neergelegd ter griffie op 3 december 2009, waarop appellante partij repliceerde.

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.
De heer C heeft vanaf 6 maart 2006 werkloosheidsuitkeringen ontvangen en dit tot en met 7 augustus 2006.

Bij beslissing van 31 mei 2007 werd hij echter uitgesloten van het recht op uitkeringen voor deze volledige periode, omdat hij in deze periode niet in België maar wel in Frankrijk zou verbleven hebben. De genoten uitkeringen werden teruggevorderd.

2.
Bij verzoekschrift van 9 augustus 2007 heeft de heer C deze beslissing bestreden voor de arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 19 mei 2008, ter kennis gebracht op 29 juni 2008, heeft de arbeidsrechtbank de vordering als ongegrond afgewezen. De arbeidsrechtbank oordeelde dat de heer C, wiens domicilie in Frankrijk gevestigd was, onvoldoende aantoonde dat hij werkelijk in België verbleef op het adres waar hij verklaarde te verblijven.

3.
Bij verzoekschrift van 24 juni 2008 heeft de heer Coclet hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis en is aldus tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

1.
De heer C is van oordeel dat hij voldoende aantoonde dat hij zijn hoofdverblijfplaats in België had. Hij stelt dat met het begrip hoofdverblijfplaats de plaats bedoeld wordt waar hij effectief en regelmatig woonde op het ogenblik dat hij werkloosheidsuitkeringen ontving, en dat dit begrip dus verschillend is van de wettelijke domicilie.

2.

Overeenkomstig artikel 66 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, zoals gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 6 februari 2003, dient de werkloze, om uitkeringen te genieten, zijn hoofdverblijfplaats in België te hebben. Hij moet bovendien effectief in België verblijven.

Overeenkomstig art. 27, 12° van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991, zoals eveneens gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 6 februari 2003 wordt onder hoofdverblijfplaats verstaan de verblijfplaats in de zin van artikel 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten.

Overeenkomstig het vermelde artikel 3 van de wet van 19 juli 1991 is de hoofdverblijfplaats

“ de plaats waar de leden van een huishouden, dat uit verscheidene personen is samengesteld, gewoonlijk leven, ongeacht of die personen al dan niet door verwantschap verbonden zijn, of de plaats waar een alleenstaande gewoonlijk leeft”.

Deze omschrijving wordt verder verduidelijkt door artikel 16 van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, dat in zijn § 1 bepaalt:

“De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar. Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden.”

3.

Uit deze bepalingen blijkt dat aan de werkloze het recht op werkloosheidsuitkeringen niet kan geweigerd worden indien hij zijn domicilie niet gevestigd heeft in België. Er dient uitgegaan te worden van zijn hoofdverblijfplaats. Weliswaar heeft éénieder de verplichting zich te laten inschrijven in het bevolkingsregister van zijn hoofdverblijfplaats, doch de tekortkoming aan deze verplichting heeft geen invloed op de bepaling van het recht op werkloosheidsuitkeringen.

4.

Ten einde te bewijzen dat hij zijn hoofdverblijfplaats heeft in België, en er effectief woont, brengt de heer C voor het hof de volgende elementen naar voor:

(1) een verklaring van 9 buurtbewoners die bevestigen dat hij op het adres verbleven heeft van 6 maart 2006 tot zijn vertrek naar Burundi in de maand augustus 2006;

(2) een C- 4 document opgesteld door de firma Sabca, met zetel te Brussel, waaruit blijkt dat hij van 15 september 1998 tot 31 juli 2004 gewerkt heeft voor deze firma op haar bedrijfszetel;

- (3) een attest van een sociale verzekeringskas, waaruit blijkt dat hij sinds 1 maart 2004 onderworpen was aan het sociaal statuut der zelfstandigen (in bijberoep vanaf het eerste trimester 2006) met als gekende woonplaats evenals een document waaruit blijkt dat hij een ondernemingsnummer in België heeft aangevraagd voor deze periode;
- (4) een bewijs dat hij van 29 november 2005 tot 3 maart 2006 ingeschreven was bij het interimkantoor Randstad, waarvoor hij effectief voltijds prestaties geleverd heeft in deze periode;
- (5) het bewijs dat de energierekeningen, de rekeningen van de mobiele telefoon en andere rekeningen gefactureerd werden op het adres ;
- (6) het bewijs dat in de betwiste periode, zowel vanaf zijn persoonlijke rekening, als vanaf de gemeenschappelijke rekening die hij had met zijn echtgenote, tal van uitgaven werden betaald in de regio Brussel;
- (7) het bewijs dat hij op 31 juli 2006 samen met zijn echtgenote een overeenkomst ondertekende met een immobiliënkantoor met het oog op de verhuring van hun woning;
- (8) het bewijs dat zijn echtgenote, waarvan niet voorgehouden wordt dat hij daarvan gescheiden woonde, op 3 juli 2006 een klacht heeft neergelegd met betrekking tot een inbraak in de woning.
- (9) het bewijs dat hij van 22 juni 2006 tot 3 juli 2006 te Brussel een cursus volgde ter voorbereiding van zijn tewerkstelling in Burundi;
- (10) een gerechtsdeurwaardersschrijven waarbij hem een aanmaning tot betaling gericht werd op het adres ;
- (11) diverse uitgaande en inkomende briefwisseling op zijn naam met het adres Karenberg.

Op basis van deze documenten toont de heer C. voldoende aan dat hij op het adres . . . . . zijn hoofdverblijfplaats had, met inachtneming van de wettelijke omschrijving van dit begrip en de determinerende elementen die opgesomd worden in artikel 16 van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992. De onduidelijkheid die blijft over de vraag waarom de heer C. een domicilie in Frankrijk had, doet daaraan geen afbreuk.

4.

Terecht wijst de heer C. er verder op dat de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening vanaf het ogenblik van de aanvraag van de werkloosheidsuitkeringen noodzakelijk geïnformeerd was over het feit dat de hoofdverblijfplaats, die hij opgaf bij zijn aanvraag, niet overeenstemde met de domicilie die voorkwam op zijn identiteitskaart. Indien er op dat ogenblik

twijfel bestaan had over de hoofdverblijfplaats van de heer C zou daarover zeker een aanvullend onderzoek gevoerd zijn.

5.

Het hoger beroep is aldus gegrond. Het bestreden vonnis dient hervormd te worden en de oorspronkelijke vordering van de heer C dient gegrond verklaard te worden.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het schriftelijk advies van de heer Jean-Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond: Hervormt het bestreden vonnis.

Doet de bestreden administratieve beslissing van 31 mei 2007 teniet en zegt dat de heer C aanspraak had op werkloosheidsuitkeringen in de periode van 6 maart 2006 tot 7 augustus 2006.

Veroordeelt, overeenkomstig artikel 1017 al.2 van het Gerechtelijk Wetboek, de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer C op 145,78 €.

Aldus gewezen door de 7 de Kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

De Heer F. KENIS, Raadsheer,

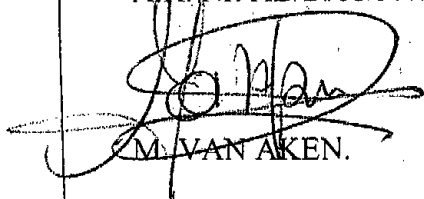
De Heer M. VAN AKEN, Raadsheer in sociale zaken als werkgever,

De Heer J.-P. VAN CONINGSLOO, Raadsheer in sociale zaken als werknemer-arbeider,

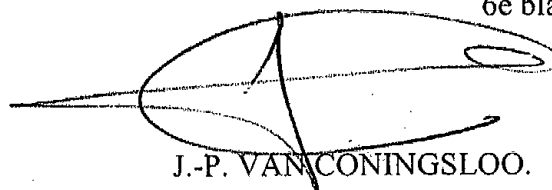
Mevrouw L. HERREGODTS, Griffier.

F. KENIS.

L. HERREGODTS.

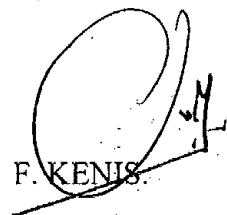

M. VAN AKEN.

J.-P. VAN CONINGSLOO.

Het arrest is uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 7de Kamer van het Arbeidshof te Brussel op 14 januari 2010 door F. KENIS, Raadsheer, bijgestaan door L. HERREGODTS, Griffier.

F. KENIS.

L. HERREGODTS.